

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové, soudkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudce JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **L. N.**, zastoupený JUDr. Jiřinou Fellnerovou, advokátkou s sídlem AK Resslerova 9, 779 00, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, odbor dopravy silničního hospodářství, se sídlem Jeremenkova 40a, 799 11, Olomouc, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2007, č. j. 58 Ca 8/2005 - 134,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2007 , č. j. 58 Ca 8/2005 - 134 **se** ve výroku III. **zrušuje**, v ostatním **se** kasační stížnost **zamítá**.
- II.** Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4800 Kč k rukám advokátky JUDr. Jiřiny Fellnerové, se sídlem Olomouc, Resslerova 9, do 15-ti dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadá žalovaný (dále též „stěžovatel“) rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 4. 2007, č. j. 58Ca 8/2005-134, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje, odboru dopravy silničního hospodářství ze dne 21. 3. 2003, č. j. ODSH-505/03-Ro a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Zrušeným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele podle ustanovení § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, v tehdy platném znění (dále jen správní řád) proti rozhodnutí

Magistrátu města Olomouce, odboru agend řídiců a motorových vozidel ze dne 15. 1. 2003, č. j. AŘ/58/03-Tí.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že z rozsudku je zřejmé, že Krajský soud v Ostravě, přestože byl jak během správního řízení, tak ve znaleckém posudku, zjištěn skutkový stav dopravního značení v době dopravní nehody, tuto skutečnost zcela ignoroval a vůbec nevyhodnotil. Taktéž pominul skutečnost, že bylo jednoznačně vyvráceno tvrzení žalobce, že tramvajové těleso končí před křižovatkou. Naopak z posledního znaleckého posudku je zřejmé, že tramvajové těleso končí až v křižovatce. Stěžovatel je toho názoru, že Krajský soud v Ostravě nepostupoval v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným ve zrušujícím rozsudku č. j. 5 As 20/2004 - 37 ze dne 25. 1. 2005, neboť nevyhodnotil veškeré podklady pro rozhodnutí a své rozhodnutí opřel pouze obecně o tvrzení, že byl vypracován znalecký posudek, a tvrzení žalobce, že měl přednost. Takovéto odůvodnění považuje stěžovatel za obecné a nepřezkoumatelné.

Krajský soud nevzal rovněž vůbec v potaz dopravní značení, o kterém se v rozsudku vůbec nezmínil, ačkoli stěžovatel tuto skutečnost považuje za stěžejní. Soud v zadání znaleckého posudku žádal o popsání dopravního značení na křižovatce ulic B. a W. Ze zjištěného označení je zcela zřejmé, jak stěžovatel opětovně tvrdí shodně jako v předchozí kasační stížnosti, že přednost mají motorová vozidla jedoucí po pozemní komunikaci, z čehož logicky vyplývá, že tuto samu přednost nemůže mít současně tramvaj příjíždějící po tramvajovém (drážním) tělese. Měla-li být úvaha krajského soudu správná, musela by být pozemní komunikace osazena dopravní značkou upravující přednost P 5 „Dej přednost tramvaji“ a nikoli, jak je patrné z posudku, výstražnou dopravní značkou A 25 „Tramvaj“, která pouze upozorňuje na křížení pozemní komunikace s tramvají. Krajský soud tuto opětovně uplatňovanou námitku stěžovatele nevyvrátil. Z dopravního značení v době dopravní nehody nelze v žádném případě dovodit, že motorové vozidlo, jedoucí po pozemní komunikaci, musí dát přednost tramvaji příjíždějící zleva. Krajský soud opírá své rozhodnutí pouze o obecné tvrzení, že: „se zřetelem k závěrům výše uvedeného znaleckého posudku soud dospěl k závěru, že žalobce se dopravního přestupku nedopustil“ a dále o tvrzení žalobce, které lze označit při znalosti zákona č. 361/2000 Sb., za ryze účelová a spekulativní.

Stěžovatel je názoru, že Krajský soud v Ostravě při opětovném projednání věci nepostupoval v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, nevyhodnotil veškeré podklady pro rozhodnutí a své rozhodnutí opřel pouze obecně o tvrzení, že byl vypracován znalecký posudek a tvrzení žalobce, že tento měl přednost. Stěžovatel považuje takové odůvodnění za nepřezkoumatelné. Krajský soud vyhodnotil zásadní právní otázky nesprávně, obecně a jednostranně. Za nedůvodné považuje stěžovatel i to, že mu byly předepsány k úhradě náklady řízení za znalecký posudek, který byl pořízen na návrh soudu nikoli stěžovatele.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušila věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 3. 9. 2007 uvádí, že soud doplnil dokazování znaleckým posudkem, z něhož vyplynulo, že ke střetu došlo v místě, které je již součástí křižovatky, tedy v místě, kde tramvajové těleso je součástí pozemní komunikace. Nejvyšší správní soud v rozsudku, kterým byl rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen, konstatuje, že stěžejní otázka pro posouzení věci je právě otázka,

zda, když žalobce odbočoval se nacházel na tramvajovém pásu, který je součástí pozemní komunikace, nebo zda do křižovatky tramvaj vjížděla z místa ležícího mimo pozemní komunikaci, neboť v prvním případě by nebylo možno vinit řidiče tramvaje z přestupku, ale ve druhém případě by tomu tak bylo.

Soud doplnil dokazování znaleckým posudkem, z něhož vyplynulo, že ke střetu došlo v místě, které je již součástí křižovatky, tedy v místě, kde tramvajové těleso je součástí pozemní komunikace.

Žalobce považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodovat o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat za situace, přistoupili-li bez zbytečných odkladů k rozhodnutí o samotné kasační stížnosti. Rozhodnutí o odkladném účinku by za této situace bylo nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu a z důvodů uplatněných v kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ze spisu vyplynulo, že žalobce byl rozhodnutím stěžovatele shledán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a současně mu byla podle § 22 odst. 2 cit. zákona uložena pokuta ve výši 2500 Kč; dále mu bylo uloženo zaplatit náklady řízení ve výši 1000 Kč. Tvrzeným porušením ust. § 4 písm. a) a § 23 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. způsobil jako řidič tramvaje dne 19. 8. 2002 ve 23.07 hod. v O., na ulici B., silnice I/46 na 40,74 km v křižovatce s ulicí H., dopravní nehodu. Do křižovatky vjel po ulici B. od ulice W., ve směru jízdy na B. Na křižovatce odbočoval vpravo na ulici H., přitom nedal přednost v jízdě osobnímu automobilu značky Opel Omega, MPZ PL jedoucímu po ulici B. ve směru jízdy od ulice W. a projíždějící křižovatku rovněž směrem na B.; přitom došlo k bočnímu střetu mezi vozidly.

Krajský soud v Ostravě k podané žalobě ze dne 28. 4. 2003 rozhodnutí stěžovatele zrušil pro vady řízení, přičemž dospěl k odlišnému právnímu hodnocení situace. Nezpochybil jeho závěr ohledně nespornosti ust. § 23 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., totiž, že tramvaj vyjíždějící z místa ležícího mimo pozemní komunikaci musí dát přednost v jízdě mimo jiné vozidlům jedoucím po pozemní komunikaci. Avšak neztotožnil se s tím, že z charakteru předmětné křižovatky a křížením koridoru jízdy osobního automobilu, kdy tramvaj vyjíždí z místa ležícího mimo pozemní komunikaci a následně pozemní komunikaci opouští, nelze dovozovat, že se jedná o typické odbočování vpravo, jak má na mysli ust. § 21 odst. 7 cit. zákona, kterého se žalobce dovolával. V místě, kde došlo ke střetu tramvaje a osobního automobilu, jak vyplývá z orientačního plánu nehody, který je součástí vyšetřovacího policejního spisu, se dle názoru krajského soudu, nesporně jednalo o pozemní komunikaci, na které podle ust. § 21 odst. 7 cit. zákona má řidič tramvaje přednost v jízdě. Soud tak dospěl k závěru, že se v daném případě jednalo o typické odbočování vpravo, když v okamžiku odbočování vpravo vjížděla tramvaj na pozemní komunikaci a drážní těleso je v tomto případě její součástí. Vycházejíc z těchto závěrů, dospěl krajský soud k tomu, že na střetu vozidel má výlučné zavinění nikoli žalobce, ale řidič

osobního automobilu, který jel nepřiměřenou rychlostí a o němž znalec jednoznačně potvrzuje, že pokud by rychlost tohoto vozidla činila 50 km/h, pak by za stejné situace ke střetu s tramvají nedošlo.

Nejvyšší správní soud, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 12. 2003, č. j. 58 Ca 49/2003 - 16 dospěl k závěru, že krajský soud změnil právní kvalifikaci, kterou provedl správní orgán, totiž, že „tramvaj vjížděla do křižovatky ze samostatného drážního tělesa, řidič byl povinen respektovat ust. § 23 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, přičemž si byl povinen počínat v souladu s ust. § 4 cit. zákona“, tak, že vyslovil závěr, kterým správní orgán zavázal, že žalobce jako řidič tramvaje neporušil výše uvedená ustanovení, neboť postupoval v souladu s § 21 odst. 7 cit. zákona a současně vyslovil nevinu žalobce a výlučnou vinu řidiče osobního automobilu, který jel nepřiměřenou rychlostí, aniž tak byl oprávněn. Krajský soud přitom jím užitou právní kvalifikaci, jak ve vztahu k naplnění skutkové podstaty, tak co se týče pokuty, opřel o skutkový stav, který ve skutečnosti nezjišťoval, ale nahradil skutkovou domněnkou a vyslovil právní názor zcela opačný, aniž odůvodnil, na základě jakých skutečností a úvah k tomuto závěru dospěl.

Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 25. 1. 2005, č. j. 5 As 20/2004 - 37 uvedl, že v novém řízení je třeba zejména na místě samém ujasnit a upřesnit skutkový stav, ze kterého vycházel správní orgán při svém rozhodování, a přitom vzít za základ pokyn tohoto soudu stran znaleckého posudku a porovnat jej s právní kvalifikací, které bylo správními orgány použito. Krajskému soudu bylo uloženo se zabývat i tím, zda byly spolehlivě dány předpoklady pro vyslovení viny žalobce, jakož i důvody pro uložení sankce, přičemž přihlédně i ke všem okolnostem případu.

Za žádoucí Nejvyšší správní soud rovněž považoval, aby se soud na místě samém přesvědčil o přehlednosti dopravní situace, včetně průběhu tramvajového svršku, jeho případného oddělení zábradlím či travnatým porostem od poslední zastávky ve směru k místu nehody s přihlédnutím ke značení, které tam v té době bylo a s ohledem na to, že k dopravní nehodě došlo v nočních hodinách.

Nejvyšší správní soud rovněž konstatoval, že na to, zda žalobce porušil ustanovení § 23 odst. 1 cit. zákona tím, že nedal přednost v jízdě jedoucímu osobnímu automobilu, nemůže mít žádný vliv způsob jízdy jiného účastníka silničního provozu – řidiče osobního automobilu, s nímž ke střetu došlo ani dovozování okolností, za jakých by bylo možno střetu předejít. Jedná-li se ve věci o rozhodování o vině a trestu žalobce, tj. řidiče tramvaje, který byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a kterému byl rovněž uložen trest, je třeba zjišťovat skutečnosti svědčící spáchání přestupku výlučně u osoby žalobce a skutečnosti zjištěné v souvislosti s konáním osoby jiné jsou pro vyslovení soudu o tom, zda žalobce se dopustil přestupku či nikoli, zcela bezvýznamné. Nelze proto učinit závěr o tom, že se řidič osobního automobilu na zavinění spolupodílel. Každá osoba odpovídá za své protiprávní jednání samostatně. V daném případě se řidič osobního automobilu mohl dopustit přestupku, překročení povolené rychlosti, o kterém je třeba vést samostatné řízení. Okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jsou relevantní pro uložení výše sankce, nikoli však pro soud o tom, zda byl či nikoli spáchán přestupek. Ke skutečnostem, které správní orgán zjišťoval a rovněž krajský soud jimi argumentoval ve svém rozhodnutí, totiž ke způsobu jízdy řidiče automobilu, tak mohly a měly být brány spolu s jinými (nejasné dopravné značení, signalizační zařízení mimo

provoz, nepřehlednost a složitost dopravního uzlu v daném místě, doba střetu, apod.) v úvahu při ukládání výše sankce, nikoli však při učinění závěru o tom, zda se žalobce dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu.

Ve věci není mezi žalobcem a stěžovatelem sporu o tom, že samostatné drážní těleso není součástí pozemní komunikace ani to, že tramvajový pás je místem ležícím na pozemní komunikaci. Není spor ani v tom, že odbočuje-li tramvaj, jedoucí po tramvajovém pásu a křížuje směr jízdy vozidla jedoucího po její pravé či levé straně, má přednost v jízdě. Není rozpor konečně ani v otázce přednosti v jízdě ostatních vozidel v případě, vjíždí-li tramvaj z místa ležícího mimo pozemní komunikaci, tedy ze samostatného drážního tělesa.

Jak již Nejvyšší správní soud ve svém předchozím rozhodnutí nastínil, sporná je však otázka skutková, totiž, zda žalobce: 1) odbočoval v křižovatce (§ 21 odst. 7 výše cit. zákona, tzn. nacházel se již na tramvajovém pásu, který je součástí pozemní komunikace, anebo 2) zda do křižovatky tramvaj vjížděla z místa ležícího mimo pozemní komunikaci.

Právní hodnocení skutečnosti, zda řidič tramvaje na pozemní komunikaci odbočoval nebo naopak vjížděl ze samostatného drážního tělesa, je pro rozhodnutí ve věci stěžejní. Proto bylo v novém řízení před krajským soudem nezbytné, aby znalec určil, kde končí samostatné těleso dráhy tramvaje (§ 2 písm. bb/ cit. zákona) a kde začíná tramvajový pás (§ 2 písm. aa/ cit. zákona) a aby přesně vyznačil hranice křižovatky ve smyslu § 2 písm. x) cit. zákona.

Krajský soud k vyřešení nastolených otázek v dalším řízení ustanovil znalce z oboru silniční dopravy, jemuž uložil, aby popsal přesně dopravní značení na křižovatce ulic B. a W., na nichž došlo dne 19. 8. 2002 ve 23.07 hod. k dopravní nehodě a zároveň aby určil, kde na této křižovatce končí samostatné těleso dráhy tramvaje a přesně vyznačil hranice křižovatky. Znalec předně zkonstatoval, že dopravní značení v době nehody se shoduje se značením v době, kdy znalec stav značení na křižovatce posuzoval. Dle znaleckého posudku č. 204-16/06 stávajícího z 20-ti listů a 38 příloh, který odpověděl na všechny zadané otázky, soud dospěl k závěru, že se žalobce v okamžiku, kdy křížil dráhu druhému vozidlu, nacházel za hranicí mezi samostatným tramvajovým tělesem a tramvajovou dráhou, která je součástí pozemní komunikace, z toho vyplývá, že už se tedy nacházel v křižovatce na pozemní komunikaci.

Se zřetelem k závěrům znaleckého posudku dospěl krajský soud k tomu, že se žalobce dopravního přestupku nedopustil, neboť se na něj vztahovalo ustanovení § 21 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., v tehdy platném znění, dle něhož tramvaj, která při odbočování nebo jiné změně směru jízdy křížuje směr jízdy vozidla jedoucího po její pravé straně a dává znamení o změně směru jízdy, má přednost v jízdě. Znalecký posudek rovněž potvrdil, že drážní těleso končí až v křižovatce, toto však nemá k danému případu relevantní význam. Klíčovým je, že tramvaj se po výjezdu z drážního tělesa pohybuje v křižovatce po pozemní komunikaci a až později začíná odbočovat doprava.

Nejvyšší správní soud neshledal námitku ohledně toho, že krajský soud zásadní právní otázky vyhodnotil nesprávně, a to i přes právní názor Nejvyššího správního soudu, kterým je vázán. Naopak Nejvyšší správní soud je toho názoru, že Krajský soud v Ostravě rozhodl po právní stránce v souladu se skutkovou situací, tak jak je vyhodnocena ve znaleckém posudku, který si krajský soud na pokyn nechal zhotovit, a nesprávného

vyhodnocení právní otázky v rozporu s právním názorem Nejvyššího správního soudu, jak to namítá stěžovatel, se nedopustil.

Vznáší-li nyní stěžovatel v kasační stížnosti pochybnosti stran znaleckého posudku shodně tak, jak učinil již ve vyjádření zaslaném krajskému soudu ze dne 29. 1. 2007, je třeba uvést, že nic stěžovateli nebránilo vyžádat si znalecký posudek jiný, popř. klást soudem ustanovenému znalci otázku. Stěžovatel však sám uvedl, že na osobním výslechu znalce netrvá. Rovněž při ústním jednání před krajským soudem nevznesl proti čtenému znaleckému posudku žádné námítky a nenavrhoval jeho doplnění. Ostatně byl to právě stěžovatel, který vázán zásadou materiální pravdy ve smyslu ust. § 3 odst. 3 a 4 správního řádu, byl povinen k podpoře svých tvrzení stran skutkových zjištění zvolit takové důkazní prostředky, které by mohly obstát. Nic mu proto nebránilo zvolit postup dle § 36 cit. zákona a ke spolehlivému zjištění podkladů pro rozhodnutí využít odborného posouzení důležitých skutečností.

Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí krajského soudu ani stěžovatelem tvrzenou nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považuje takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj., zda žalobu zamítl, odmítl nebo ní vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Mezi další důvody nesrozumitelnosti rozhodnutí soudu patří rozpornost výroku s odůvodněním, absence právních závěrů vyplývajících z rozhodných skutkových okolností, jakož i jejich nejednoznačnost. Takovými vadami napadený rozsudek krajského soudu evidentně netrpí.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž jsou opřeny rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy je rozhodnutí založeno na skutečnostech v řízení nezjišťovaných, případně na důkazech získaných v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny. Ani tyto vady v rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal. O skutkovém stavu není pochyb, důkazy, které byly hodnoceny, jsou součástí spisového materiálu.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě není nezákonné z důvodu spočívajícím v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ani neshledal tvrzenou nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak tvrdí stěžovatel, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou, co do výroku I. a II. zamítl.

Nejvyšší správní soud však shledal důvodnou námítku stěžovatele stran povinnosti uhradit náklady na znalečném. Z důvodů níže uvedených proto rozsudek krajského soudu ve výroku III. zrušil.

Krajský soud v Ostravě uložil stěžovateli uhradit náklady na znalečném ve výši 19 733 Kč, a to s odkazem na ustanovením § 60 odst. 4 s. ř. s.

Podle uvedeného ustanovení má stát proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků.

Nejvyšší správní soud shledal uložení této povinnosti stěžovateli nezákonným, když stěžovatel je účastníkem, na něhož se dle ust. § 11 odst. 2 písm. b) zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vztahuje osvobození od soudních poplatků. Na Krajský úřad Olomouckého kraje, jakožto územní samosprávný celek v případě, kdy se spor týká výkonu státní správy, který je na něj přenesen, se vztahuje zákonná výjimka osvobození od poplatků, která v této návaznosti použití ustanovení § 60 odst. 4 s. ř. s. nedovoluje. Dle ustanovení § 59 odst. 2 s. ř. s. stát platí náklady vynaložené mimo jiné i na znalečné. Moderační právo předsedy senátu ohledně přenosu povinnosti v tomto případě nelze použít.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který neměl ve věci plný úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou, náleží mu proto v souladu s ust. § 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za převzetí a přípravu zastoupení a za vyjádření ke kasační stížnosti ve výši 2 x 2100 Kč a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 4800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. listopadu 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu